

Плачътъ.

„Които казватъ: махни се
отъ мене, не се допирай до
мене, защото съмъ по-светъ
отъ тебе: Тѣ сж димъ въ ноз-
дритѣ ми, огънь горещъ ~~в~~есъ
день“. *)

Съзнателниятъ животъ — това е една велика загадка въ природата. Не само за насъ, хората отъ XX. в., но и за ония прѣди насъ и слѣдъ насъ, до скончание на вѣка, все ще бжде една велика загадка. А само въ загадкитѣ има учение, знание и мъдрость. Тамъ, дѣто нѣма загадки, животътъ е прозаиченъ, въ него нѣма поезия. Нѣкои казватъ: „Що ни трѣбва поезия?“ Но това е сж-щественото. Слѣдователно, като казвамъ, че животътъ е една загадка, подразбирамъ, че той е велика поезия, велика музика; но една музика, която не сте изслушали до края, и поезия, която не сте изчели до края.

Сега, израилскиятъ пророкъ се спира върху ученитѣ хора въ негово врѣме, върху духовнитѣ, набожнитѣ хора, които сж били посветени въ тогавашнитѣ мистерии и които сж казвали: „Махни се отъ мене, не се допирай до мене, азъ съмъ по-светъ отъ тебе“, т. е. повече знания имамъ. И той цитира думитѣ: „Богъ за такива хора казва: тѣ сж димъ въ ноздритѣ ми“. Слѣдователно, казва пророкътъ, не трѣбва да се спираме върху негативната страна на хората — че тѣ били невѣжи, защото то не е важно. Важно е, какво трѣбва ние

*) Исая 65:5.